

Aleksis K – viikonvaihte

Kirja-arvostelu

Vielä tässä vaiheessa on vaikea sanoa, saako Susan Kuronen ensi syksynä kaunokirjallisuuden vai tietokirjojen Finlandian, koska hänen kirjastaan ovat valmiina vasta kannet. Jos vielä sisältö ilmestyy, se on sitä vailla, tuleeeko myös Nobel ja pohjoismainen kirjallisuuspalkinto. Jotakin näistä joka tapauksessa, sillä koskaan ei minkään kirjan pelkistä kansista ole noussut sellaista kohua kuin Kurosen Pääministerin morsiamesta.

Meille kirjallisuuskriitikoille tilanne on haasteellinen. Pakkohan tässä kuitenkin on yrittää. Kun kerran kirjailija pystyy esittelemään kirjaa jota ei ole, totta kai meidänkin täytyy sitä pystyä arvioimaan. Onneksi tehtävä ei ole ihan uusi, sillä monestihan kriitikolla on niin kiire, ettei tule kirjan kansia avatuksiakaan.

Ensinnäkin kirjan nimi, ”Pääministerin morsian”, elää voimakkaasti ajassa ja kasvaa päämäärättömyyden sfääreistä toiseuden manifestaatioksi. Pääministeristähän tässä on kysymys, nimenomaan tämänhetkisestä pääministeristä. Parin kuukauden kuluttua paikalla voi olla joku ihan muu, ja silloin tietysti myös morsian on eri henkilö, jos on ylipäänsä eksistentiaali.

Kirjan nimi symboloi dramaattisesti sitä emootiota, jonka morsian koki virassaan. Nimi on myös vahvasti allegorinen, sillä nykylainsäädännön mukaan morsianta ei varsinaisesti ole olemassa juridisena objektina, joskin kaunokirjallisuudessa, elokuvissa ja tositelevisiossa termiä edelleen käytetään (vrt. Suden morsian; Morsian pukeutuu mustaan; Maajussille morsian).

Kansikuvassa morsian ja pääministeri istuvat toisiaan lähellä, taustalla näkyvän valkoisen oven edessä. Se ikään kuin kuvaa elämän pyörteissä hetkeksi suvantovaiheeseen laskeutuneen parisuhteen tilaa ajassa: ovi on nyt turvallisesti suljettuna, mutta siinä on ripa, joten se voi aueta. Oven valkoinen on rauhallinen tausta, mutta samalla myös *tabula rasa*, kirjoittamaton lehti, aivan kuten tulevaisuus, joka avautuu etemme kuin Itämeren mittaamaton jääkenttä valtiolaivan keulan edessä myös silloin kun syksy on näennäisesti poikkeuksellisen lämmin.

Kuva on otettu pääministerin virka-asunnossa Kesärannassa viime syyskuussa. Morsianta hymyilyttää, pääministeri on totisempi, kuten hänen asemaansa kuuluu. Kuvaan on kuitenkin saatu sisällytetyksi vahvaa eroottista latausta, varsinkin kun tiedetään, että se on otettu itselaukaisijan avulla. Pelkkä kansikuva etsii vertailukohtaansa suoraan Decameronen ja markiisi de Saden kaltaisista klassikoista. Saattaapa joku nähdä siinä vaikutteita myös Kauniista ja rohkeista, Salatuista elämistä ja Suomi-soffan mainoksista.

Huomio kiintyy pakosta siihen, että pääministerillä on yllään ruudullinen työläispaita. Se johdattaa ajatukset teoksen poliittisiin ulottuvuuksiin: Mitkä puolueet lopulta ovatkaan työväenpuolueita? Edustaako pääministeri kotioloissaan aivan erilaista maailmankatsomusta kuin virka-aikana? Onko vaaleissa odotettavissa jymy-yllätys?

Tila ei tässä riitä takakannen analysointiin, mutta se onkin lehtikuvissa sen verran epäselvä, että lykkäämme sen käsittelyn myöhäisemmäksi.

Artikkelin lähde [Kaleva](#)